

РЕШЕНИЕ

№ 1431

гр. София, 07.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 09.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **7172** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 121 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Делото е образувано по жалба на А. П. И., срещу Заповед № ЧР-11-1016/06.07.2021г., издадена от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, с която е прекратено служебното правоотношение в срока за изпитване.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е издадена от некомпетентен орган и се иска прогласяване на нищожността ѝ. Според оспорващия, към датата на издаване на заповедта ответникът не е имал качеството на орган по назначаването, респ. не е имал правомощията да се произнася. Алтернативно заповедта се оспорва като незаконосъобразна, като постановена в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Претендират се разноси.

Ответникът – Изпълнителният директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с жалбата приложените по делото писмени доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Със заповед № ЧР-11-316/02.03.2021г., издадена от изпълнителния директор на

Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, на основание чл.9, ал.1, чл.12 и чл.15 от Закона за държавния служител, оспорващият А. И. е назначен на длъжност главен експерт с ранг IV-ти младши в отдел „Военни клубове и социални дейности“ в главна дирекция „Военно –почивно дело и военни клубове“ при условията на заместване, до завръщане на титуляря на длъжността П. И. С..

Със Заповед № ЧР-11-400/25.03.2021г., на основание чл.82, ал.1, чл.12 и чл.15 от Закона за държавния служител, И. е преназначен на длъжност главен експерт в отдел „Военни клубове и социални дейности“ в ГД „Военно-почивно дело и военни клубове“ за определен срок за заместване до завръщане на титуляря, считано от 01.04.2021г.

Със заповед № ЧР-11-910/07.06.2021г. той е преназначен на длъжност главен експерт във Военен клуб-П. в отдел „Военни клубове“ в Териториална дирекция-П. с длъжностно ниво по К. 9, Експертно ниво 5, в главна дирекция „военно-почивно дело и военни клубове“ в ИАВКВПД, с ранг IV-ти младши, считано от датата на встъпване в длъжност.

Със Заповед № ЧР-11-1016/06.07.2021г., предмет на настоящето производство, служебното правоотношение с А. И. е прекратено на основание чл.12, ал.1 от ЗДСл.

В хода на събиране на доказателства са представени Заповед № РД-27-81/07.06.2021г. на министъра на отбраната, с която е прекратено трудовото правоотношение с В. С., на длъжност изпълнителен директор на ИА „ВКВПД“, считано от датата на връчване на заповедта, както и нотариална удостоверяващ връчването. Представен и е и трудов договор № РД-27-82/08.06.2021г., сключен между Министерство на отбраната, чрез министъра и служителят И. Г. К., който се явява издател на оспорваната заповед, по силата на който на последния е възложено да изпълнява длъжността изпълнителен директор на ИА „ВКВПД“ като е определен срок до завръщане на титуляря. Също така е приложено и предложение № 20-01-307/04.06.2021г. до министър-председателя на Р България, съгласувано от последния на 07.06.2021г.

Въз основа на така приетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в срок от лице с правен интерес от оспорване, в законоустановения преклузивен срок, насочена срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен орган, в рамките на законите му правомощия. Противно на твърденията на оспорващата страна по делото се събраха безспорни доказателства, от които е видно, че административният орган е разполагал със съответните правомощия за издаде процесната заповед. Налице е валидно възлагане на функциите, възникнало по силата на сключен трудов договор със срок до завръщане на титуляря. В този ред на мисли прекратяването на трудовото правоотношение с предходния изпълнителен директор няма отношение с настоящето производство и не може да бъде предмет на проверка.

Заповедта е издадена в предвидената с чл.59 от АПК форма и съдържа всички императивно предвидени с нея изисквания.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващите и да са препятствали правото им адекватно да я организират. Съгласно трайно установената практика на Върховен

административен съд, съществено е това нарушението, наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание.

Правилно е приложен и материалния закон. При издаване на оспорената заповед, органът по назначаването е посочил правното основание за издаването и - чл.12,ал.1 от ЗДсл.

Предвид специфичния характер на държавната служба - заемане на платена щатна длъжност в държавната администрация, с цел подпомагане орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия, разпоредбата на чл.12, ал.1 от ЗДСл предоставя възможност органът по назначаване, в едногодишен срок, считано от датата на встъпване в длъжност да прекрати служебното правоотношение с държавния служител, без да има задължението да го предизвести за това, без да е задължен да излага мотиви и без да е задължен да извършва подбор или да оценява качеството на изпълнение на служебните задължения. Нормата е императивна и е приложима при първоначално назначаване за всички категории служители. Според константната практика на Върховния административен съд, прекратяването на правоотношението на основание чл. 12 от ЗДСл е право на органа по назначаване, което той упражнява по целесъобразност, с оглед качествата, показани от служителя по време на работата му. Мотивировка на акта от страна на издателя му не е необходима и задължителна. В този смисъл е и практиката на ВАС - решение № 1878/19.02.2015 г. на ВАС по адм. д. № 7611/2014 г., решение № 1351/06.02.2015 г. на ВАС по адм. д. № 7096/2014 г. За реализирането правото на работодателя да прекрати служебното правоотношение на основание чл. 12, ал. 1 от ЗДСЛ, е достатъчно да е налице първо назначаване на кандидата като държавен служител и служебен стаж, по-кратък от едногодишния изпитателен срок, като срокът на изпитване не тече по време на законоустановен отпуск.

Между страните се спори, а и от доказателствата се установява, че оспорващият И. е назначен на длъжността със заповед № ЧР-11-316/02.03.2021г., което назначаване е първо по ред като държавен служител.

Не се твърди, а и не са представени доказателства за обратното, т.е., за неприложимост на разпоредбата на чл. 12, ал. 1 ЗДСл относно едногодишния изпитателен срок. Също така безспорно е, че служебното правоотношение с ответника е прекратено, считано от датата на връчване на заповедта, а именно 07.07.2021г., която дата в рамките на едногодишния изпитателен срок. Преценката на органа по назначаване както беше посочено е по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол. Достатъчно е да са налице двете посочени по-горе предпоставки и работодателят да се е позовал на тази разпоредба.

Останалите наведени доводи за незаконосъобразност на административния акт, свързани с т.нар. „политически уволнения“, съдът намира за неотнормирани, респ. не намира за необходимо да коментира.

По изложените съображения съдът намира жалбата за неоснователна и като такава следва да я отхвърли.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал.3 АПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ в полза на ИА „Военни клубове и военно-почивно дело“ следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Като съобрази фактическата и правна сложност на делото, броя открити съдебни заседания и предприетите от пълномощника на ответника процесуални действия,

съдът намира, че юрисконсултското възнаграждение следва да бъде определено в размер на 100,00 лева - минималния такъв, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран Административен съд София-град, 28-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. П. И., срещу Заповед № ЧР-11-1016/06.07.2021г., издадена от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“ като неоснователна.

ОСЪЖДА А. П. И., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, сумата от 100 /сто/ лева разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: